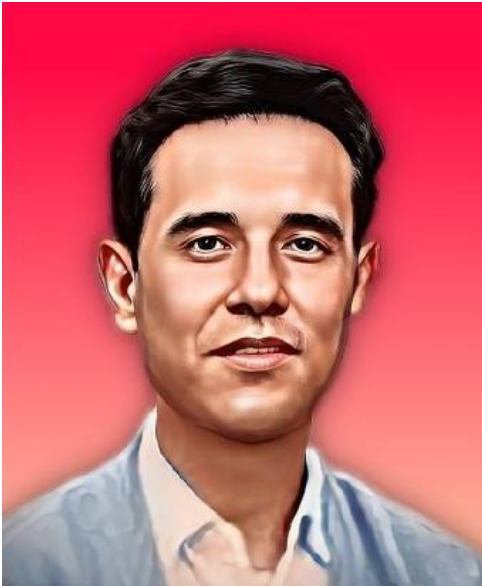

Sławomir Oleszek
Gdańsk, 2022

Sum Nung

chiński mistrz o inkaskim pochodzeniu

Sum Nung

Sum Nung (岑能) urodził się w 1926 roku w Peru. Jego matka była Peruwianką, a ojciec Chińczykiem. W kraju Inków wiedli spokojne życie i niczego im nie brakowało. Gdy Sum Nung miał 5 lat jego ojciec zachorował i wkrótce zmarł. Wtedy zatelefonowała do niego babcia. Poleciała, aby z bliskimi przybył do Ren He (南海深村鄉仁和村), wioski w gminie Shen Cun niedaleko Nam Hoi, z której pochodził jego ojciec.

W 1937 roku, gdy miał 11 lat, wybuchła II Wojna Chińsko-Japońska i rodzina popadła w problemy finansowe oraz socjalno-bytowe. W 1938 roku udało się polecić chłopca do pracy w charakterze „robotnika dziecięcego” w dziale „Dim Sum” restauracji Tianhai Teahouse w Foshan (佛山天海茶樓點心部當). Szczęśliwie otrzymał tam posadę nisko wykwalifikowanego pracownika gospodarczego od wszystkiego i został tak zwaną „złotą rączką” (雜工).

Niejednokrotnie zdarzało się, że ze względu na „peruwiańskie pochodzenie” był w okolicy brutalnie traktowany na tle rasowym. Szydzono z jego rysów twarzy i zarzucano, że nie jest Chińczykiem „pełnej krwi”. To powodowało, że brał udział w bójkach, aby bronić własnej godności i dobrego imienia rodziców.

Szef kuchni Tianhai Teahouse, Cheung Bo (張寶), kierował działem „Dim Sum”. Prywatnie był mistrzem Wing Chun i uprawiał styl „12 oddzielnych form” Sap Yee San Sik (詠春拳十二散式), a także techniki miotania ostrzy bojowych i monet Fei Biao. Przyglądał się pracy Sum Nung'a i zwrócił uwagę na jego zaangażowanie, staranność i sumienne wykonywanie obowiązków. Gdy dowiedział się o problemach chłopca, które kończyły się bijatykami, zdecydował się mu pomóc. Z tego względu przyjął go na ucznia Wing Chun i rozpoczął treningi bokserskie w stylu południowym.

Cheung Bo miał bardzo dobre relacje z wieloma mistrzami chińskich sztuk walki. Był odważny, a jego postura budziła respekt. Nazywano go z tego tytułu „Wielkim Bykiem Bo”. Wśród klientów i pracowników restauracji miał charyzmę i posiadał duży autorytet.

Po jakimś czasie zwrócił się do Sum Nung'a, aby rozpoczął nowy kierunek w swoim życiu i podjął się nauki tradycyjnej medycyny pod okiem mistrza Wing Chun otoczonego sławą biegłego lekarza wojskowego, którym był Wei Yu Sheng (韋玉生), lub inaczej Wei Yu Zhu (韋玉竹).

Jako, że Cheung Bo przyjaźnił się również z mistrzem Yuen Kai Shan'em z Foshan i pozostawał z nim w bardzo dobrych relacjach, wspólnie też trenowali Wing Chun oraz Fei Biao, to po około 2-3 latach polecił Sum Nung'a pod jego dalszą opiekę jako trenera.

Wstępnie młodzieniec nie był przekonany do nauki Wing Chun u drugiego mistrza. Jednak opory zostały przełamane już na pierwszym spotkaniu. Potem ta nowa okoliczność otworzyła mu drzwi, za którymi były ogromne pokłady wiedzy z zakresu Wing Chun pozostające w dyspozycji klanu Yuen.

W 1944 roku mając 18 lat był już dobrze znanym bokserem Wing Chun w Shen Cun (深村) i leżącym półtora kilometra dalej Guang Fo (廣佛). Mawiano o nim „Żelazne Ręce” (铁臂岑能), co świadczyło, że posiada nadzwyczajną siłę pochodzącą z „Energii Żelaznych Rąk” (铁臂能). Sprawnie połączył umiejętności kungfu pochodzące od mistrzów Cheung Bo i Yeun Kai Shan'a z praktyką ortopedyczną, anatomią i naukami pokrewnymi, które posiadał za sprawą mistrza Wei Yu Sheng'a.

Do podstawowych form, których nauczał Sum Nung można zaliczyć: Sap Yee San Sik (十二散式), Siu Lim Tao (小練頭), Chum Kiu (沉橋), Biu Jee (標指), Muk Yan Chong (木人樁), oraz podwójne tasaki „Szcypce do strzyżenia owiec”, bardziej znane pod mandaryńską niż kantońską nazwą Er Zi Qian Yang Dao (二字鉗羊刀). Ta forma z tasakami posiada specjalną pracę nóg służącą do przenoszenia ciężaru ciała na broń w celu zwiększenia siły tnącej z nadgarstków. Zazwyczaj jeden z tasaków służy do zastony, a drugi do ataku. Natomiast przeciwko cięższej broni białej, do parowania ataków używa się równocześnie dwóch i po zablokowaniu uderzenia przeprowadza kontrataki.

W praktyce formy „Sześć i pół techniki długiej tyczki” Luk Dim Boon Kwun Fat (六點半棍法) stosuje się solidne stożkowate drągi, których pierwotna długość wynosiła 11 stóp (英尺), a po zamianie na krótsze, 9 stóp. Stopa wynosi tu 30.48 cm lub 12 cali, co określa długość tyczki posiadającej 9 stóp na 274.32 cm, a w przypadku 11 stóp na 335.28 cm.

Kolejny rodzaj treningu obejmuje rattanową obręcz, o mandaryńskiej nazwie Teng Quan Lian Xi (藤圈練習). Tutaj przestrzeń zewnętrzną i wewnętrzną po obu stronach koła służy do ograniczania kąta i odległości rąk względem siebie, orientacji rąk w przestrzeni i wytwarzania „siły strzału”. Regularna praktyka prowadzi do uelastycznienia trzech stawów i połączonych z nimi więzadeł w obrębie nadgarstków, łokci i barków związanych mostem.

Ćwiczący obecnie „Sum Nung Wing Chun” poznają różne warianty pojedynczej lepkiej ręki Dan Chi Sau (單鬍手), pojedynczej i podwójnej Huen Chi Sau (圈手) ze zmianami w ruchu nadgarstkowym, szerzej Sheung Chi Sau (雙鬍手) wraz z przetaczaniem, rolowaniem i przechwytywaniem. Od ustalonego schematu przechodzi się do reakcji naturalnych jako odpowiedzi na nadchodzący ruch przeciwnika. Nabywanie tej grupy umiejętności jest uporządkowane i opiera się na stopniowym przechodzeniu na coraz wyższy etap techniki bokserskiej. Praktykę „Sum Nung Chi Sau” można podzielić na trening pojedynczej lepkiej ręki (單鬍手), dwóch rąk jednocześnie (雙鬍手), oraz wolny atak i obronę (自由攻防練習). Wykorzystuje się przy tym szereg koncepcji związanych z podejściem do przeciwnika, unieruchomieniem i odrzuceniem, ryglowaniem i kontynuowaniem inicjatywy w walce, prowadzeniem pościgów, itp.

Jedną z form treningu jest „walka z cieniem drewnianego człowieka” Hong Jong (空樁). To autentyczna sekwencja Muk Yan Chong wykonywana bez tego przyrządu.

W 1948 roku Sum Nung udał się do Guanzghou, aby zarobić na życie i otworzył przy ulicy Da De (廣州大德路) pierwsze Kwoon, w którym nauczał Wing Chun i podjął praktykę osteopatyczną obejmującą leczenie urazów mechanicznych kostno-stawowych i uszkodzeń tkanek u pacjentów.

W maju 1979 roku zademonstrował publicznie techniki drewnianego człowieka, czym zelektryzował publiczność i przysporzył wielu nowych praktyków Wing Chun. W 1984 roku z ramienia Komitetu Sportowego prowincji Guangdong (省體委參) wziął udział w Narodowym Pokazie Ludowych Sztuk Walki (國民間武術匯演表演), gdzie ponownie zademonstrował formę Muk Yan Chong.

W 1989 roku w Guangzhou założył Stowarzyszenie Sum Nung Wing Chun (岑能詠春拳會). Został zaproszony do nauczania w Ameryce Północnej i Południowej, Australii i wielu krajach. Uczniami, których oficjalnie uznał w Guangzhou i Foshan są Cen Di Si (岑迪斯), Ruan Zu Tang (阮祖棠), Zhou Ci Xi (周賜禧), Huang Shun Chang (黃順昌). Sum Nung zmarł 3 listopada 2002 roku w Guangzhou. Miał wówczas 76 lat. Jest uważany za ojca Wing Chun w Kantonie.